

CO ZNAMENÁ SLOUŽIT BOHU

MARTIN HLOSKA

(Tursko, únor 2009)

Velmi mě oslovila chvála, ve které jsme zpívali: stvoř ve mně srdce čisté, já ti chci dnes sloužit. Nebo lépe slovensky: „Stvor vo mne, Pane, srdce čisté, ja chcem Ti slúžiť dnes.“ ☺ Nějak to souzní s tím, co jsem si nedávno uvědomil ve svém životě a zároveň v životech mnohých lidí okolo mne. Tuto věc bych chtěl ve svém životě napomenout, aby se takový způsob uvažování a myšlení ve mně nezahnízdil.

Jde o určitý svérázný přístup, který máme k činění Boží vůle. Myslí si totiž, že bychom měli postupovat právě tím způsobem, že na začátku dne potřebujeme „stvořit srdce čisté“, a teprve pak následuje „ja chcem ti slúžiť dnes“. Toto pořadí věcí je velmi á propós, protože mnohdy je tomu naopak. Nejprve „ja chcem ti slúžiť dnes“, pak procházíme dnem, nějak to pácháme a večer nám nezbývá než „stvor vo mne, Pane, srdce čisté“. Je tomu tak, protože každý člověk má něco rád, něco preferuje, k něčemu tíhne jeho srdce. Uvědomuji si to hodně na svojí práci. Je pro mě takovým zrcadlem. Jako je mi zrcadlem Boží slovo, je mi zrcadlem i má práce, když si například promítnu, jak procházím dnem, jakým způsobem pracuji. Sám sebe někdy pozoruji, jak mám tendenci určitým způsobem selektovat druhy práce. Vybírám si tu práci, která mě víc baví, nebo tu, která mi víc jde či na kterou mám zrovna náladu. Práce je hodně a je různorodá. Člověk si může například říct: teď budu dělat to a pak budu dělat tamto. Ono se musí udělat všechno. Rozumíte. I v práci se mi to nevyplácí. Už jenom proto, že je lépe začít těžším a skončit lehčím.

Uvědomil jsem si, že základem tohoto jednání je špatné pojetí toho, co znamená sloužit Hospodinu. Protože čistě teoreticky byste se mnou určitě všichni souhlasili, že se chceme vydat Pánu a sloužit Jemu. Ale co to je? Jak to vypadá? V dnešní církvi je taková idea, kterou mnozí pohrdáme, že každý musí mít nějakou službu. Jakmile člověk zjistí, co je jeho služba, tak to potom dělá. V mnoha církvích je tlak, aby každý člen měl

přidělený nějaký úkol, a ten si plnil. To je jeho služba od Pána. Jinými slovy, když si plníš svůj úkol, vše ostatní si dělej, jak chceš. Prostě si užívej svého křesťanského volna. Tomu se říká „sloužit Hospodinu“.

My jsme to posunuli kousek dál. Tuším, že sloužit Hospodinu je něco trochu víc, něco trochu jiného. Vyžaduje to být vedený Hospodinem. Být s Ním v kontaktu, komunikovat s Ním. Hospodin bude rozhodovat, jak a čím Mu budu sloužit. A přesto mnohdy zjišťuji – pokud to vůbec zjistím (a věřím, že mnozí z vás také), a bojuji s tím, že probíhá stejná selekce ve službě Hospodinu jako v práci. Víme, že máme sloužit Hospodinu. Víme mnohdy, co po nás žádá. Pak proběhne naše interní výběrové řízení a my si vybereme tu službu Hospodinu, kterou bychom rádi. Nebo probíhá nevědomé upřednostňování toho, co je nám příjemné, blízké, milé, na co máme zrovna sílu, chuť a tak různě.

Jinými slovy – co Bůh vlastně chce? Bůh nás miluje a chce s námi mít vztah! Nechce být sám. Co chceme my? Milujeme Hospodina, proto pro Něj chceme něco hezkého udělat – pokud možno takového, aby se nám to líbilo a hodilo. Pak Ho klidně necháme samotného, protože máme dost jiné práce, než být s Hospodinem. Hospodin chce mít s námi vztah. Proto chce být s námi v kontaktu. Proto nás chce vést. I ve službě Hospodinu. I v chození s Hospodinem. A my máme neustálou tendenci z toho utéct. Uniknout. Raději: „Hospodine, dej mi seznam úkolů na dnešní den, já to nějak zmačknu, já si v tom udělám nějaký systém, nějak to prostě udělám. A večer se třeba setkáme. Můžeš mě pak i vyhodnotit, nebo něco takového. Ale hlavně mě neved’! Já už to nějak zvládnou sám. Ty jsi ten, kdo mi má dát dnes ráno jeden seznam, já mám ještě jiný, svůj, možná mi dá někdo jiný nějaký další seznam úkolů, ale hlavně – já si chci žít svůj den! Akceptoval jsem fakt, že jsem se Ti vydal, dneska Ti budu sloužit, ale nechci, aby to bylo skrze vztah. Pro mě je v určitém smyslu slova příjemnější, když dostanu seznam. Víím, že pokud úkoly splním, tak večer bude dobře. A když nesplním, budu činit pokání, večer. A je to taky dobře.“ Probíhá neustálý boj, snaha uniknout z toho vztahu. Vymýšlím si?

Věřím, že Hospodin s námi chce mít vztah. Že chce, abychom chodili s Ním. A proto nám dělá často to, že nám nedává seznam, ale dá nám jeden úkol. A ještě k tomu chce, abychom ten úkol plnili s Ním. A Jeho způsobem, Jeho silou, v Jeho čas. Když si to uvědomím, jsem v pasti. Pak potkám lidi, kteří z toho unikli, třeba tím, že například přijali, že něco je jejich životním úkolem. Neřekli by: „To je moje služba od Hospodina,“

ale vnitřně takovým způsobem uvažují. „Ano, tyhle věci Bůh po mně žádá, to je jasné, vždyť pro ně mám určitá obdarování.“ Já bych mohl tajně dodat: „Má chuť je dělat.“ Je to konkrétní způsob, jakým unikáme z toho, co po nás Bůh vlastně chce. Co to je, sloužit Hospodinu?

V mém životě bylo období, kdy jsem měl pocit, že už jsem v službě Hospodinu někam dospěl. Zdálo se mi jasné, že z toho automaticky vyplývá toto: Když sloužím Hospodinu nějakým slovem, třeba na shromáždění, tak nemusím uklízet židličky. To je potom už služba pro někoho jiného. Měl jsem pocit, že jsem se někam posunul, a z toho vyplývaly určité výhody. ☺ Tak jsem to i praktikoval, protože jsem viděl, že to tak praktikují i jiní. Díky tomu jsem se utvrdil ve svém přesvědčení. Rozumíte? K čemu bych to přirovnal? Jako v manželství, když manžel zjistí, že jeho zodpovědností je velet, vyplývá mu z toho, že nebude umývat nádobí. Protože velitel přece nedělá službu vojína. ☺ Ale tak to v životě není, že? Ono to tak někdy je, ale pak to nefunguje. Protože v dobré jednotce velitel zaskakuje, dělá i službu vojína, dělá spoustu věcí. Velitel by měl hlavně umět a zvládnout všechny služby všech vojáků, pak je schopen velet.

Ve vojsku o nic tak významného nejde, ale tady jde o to, že Bůh chce mít s námi vztah. Protože nás miluje. Což není výhoda, ale problém. Častokrát. Mnohdy bychom nepotřebovali Boha, který nás tak miluje, že nás neustále někde pronásleduje. Že nás chce do toho vztahu vtáhnout. Že všechno, co není založeno na tom vztahu, je špatně. I jakákoliv služba Bohu, která nevyplývá ze vztahu s Ním, je špatně. A my jedeme ve svojí službě Hospodinu, kterou máme jasně určenou. Máme přesnou představu, co je služba Hospodinu, a najednou nám Hospodin řekne: „Zajdi za tím bratrem a pomoz mu s taškami.“ Nenapadají mě chytré příklady. Nebo: „Už tři týdny se nikdo nenapsal na dětské vyučování. Pomůžu ti, já jsem všemohoucí Bůh, uděláme spolu dětské vyučování na neděli.“ Ale to ke mně vůbec nedolehne, protože mám jasno – moje služba od Hospodina je třeba nahrávání na shromáždění. Vít'a mi odpustí, nechci na něj útočit, jen ho použiji jako ilustraci. ☺ Může si říct: „Nahrávám na shromáždění, mám v tom dar, povolání, všichni to vědí, každý s tím počítá. Zabírá mi to čas.“ Jeho službou není dělat vyučování pro děti. Není to ani jeho obdarování. Kdovíco všechno v tom může hrát roli. A tak takový nějaký Vít'a vůbec neslyší hlas, který mu říká: „Vít'o, potřeboval bych dneska zázrak. Dám ti k tomu speciální pomazání, povolání a všechno, co potřebuješ,

dám ti i slovo. Dneska, už se to opravdu nikdy nebude opakovat ☺, bych potřeboval něco, co od tebe nikdo nečeká. Ani to nikdo po tobě nemůže chtít. Potřeboval bych, abychom spolu udělali dětské vyučování. Protože nikdo není. Nikdo se nepostavil, není žádný vojín. Není nikdo. Potřeboval bych někoho věrného a zjistil jsem, že ty jsi věrný. Takže by ses mohl dneska se mnou postavit do mezery.“

Všichni známe tu situaci ze Starého zákona, z knihy Numeri. Myslíím příběh člověka, který se postavil do mezery mezi živými a mrtvými.¹ My ale potřebujeme hodně mrtvých kolem sebe, abychom uviděli hrdinskost konkrétní situace a dostali touhu se postavit mezi živé a mrtvé. A mnohdy je to situace „živí – mrtví“, jenom my vůbec nevidíme hromady mrtvol, co se válí kolem. Nevidíme, jak je hrdinské udělat úklid. Nebo nevím co. Prostě sloužit Hospodinu tímto způsobem. Proč? Protože Bůh to dneska po mně chce. Máme spoustu myšlenkových a jiných bloků, protože máme špatný koncept myšlení. Špatně si vykládáme, co to je „vydávám se Ti, Pane,“ a „chci Ti dnes sloužit“. Důvodem je to, že už máme předem jasně vybráno, co to bude. Jaká je škála věcí, které Bůh po mně bude chtít. Ale Bůh je úplně jiný! Bůh chce mít se mnou vztah. Chce mě vést. On chce rozhodnout, co dnes ode mě potřebuje. Když už Mu chci sloužit, že ano. Když jsem vyznával, že Mu dnes chci sloužit. Kdo bude určovat, čím Mu budu sloužit, čím Ho dnes potěším?

Čím chci dnes potěšit svoji ženu? Potěším ji dnes tím, že koupím nový stěrač? ... Moji ženu ano. ☺ Protože ona se mnou zažila ježdění se špatným stěračem. Má to ale být příklad toho, že svou ženu potěším většinou něčím zcela jiným. Ne nutně tím, co těší mě, ale tím, co skutečně potěší ji. Musím se zamyslet a pokusit se přijít na to, co by potěšilo ji. Je to o ní, ne o mně. Já neurčuji, pokud ji chci opravdu potěšit, věci, které by ji potěšily. To už je dáno. A tak i Bůh má věci, které Ho těší. To vyplývá z Jeho charakteru, z Jeho zálib. Já to nebudu vymýšlet podle toho, co by bavilo a těšilo mě nebo co bych si asi tak představoval, že by bylo to pravé. „Tohle ještě ano, Hospodine. Tohle už ne. Chtěl bych Tě dneska potěšit, ale mám na to 250 korun. Do toho se musíme vejít.“ Nebo: „Mám

¹ Numeri 16:46-48 – „Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře, a vlož kadidla, a běž rychle k množství a očist' je; nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy, a již rána se začala. I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v lidu,) a zakadiv, očistil lid. A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána.“

na to dvě hodiny, Hospodine, a chtěl bych Tě teď něčím potěšit.“ To tak vůbec není. Víte, jaká je to hloupost. To není vztah. Ani vztah pána a otroka, ani vztah dvou lidí, kteří jsou kamarádi. Není to ani vztah s někým, koho mám rád a komu chci udělat radost. Ve vztahu lásky to takto vůbec nefunguje. A přesto s tím mám problém. Víte, kolikrát se přistihnu. Zvláště s Hospodinem, protože Hospodina si dokážu tak nějak líp držet dál od těla, když je neviditelný. Lépe než lidi. Přistihnu se, že takhle přemýšlím o Bohu. Mám takovou představu o službě Hospodinu a věcech s tím souvisejících.

Věřím, že bychom se tomu měli vzepřít. V královských knihách je příběh jednoho izraelského krále, který byl napadený Aramejci. Ti obklíčili Samaří a dobývali jej. Nakonec vyzvali Samařské, aby se vzdali, a oni se skutečně vzdali. Aramejský král poslal k izraelskému králi delegaci a s tou delegací list, v němž říká: „Mně patří tvé stříbro i tvé zlato, mně patří i tvé ženy i tví nejlepší synové...“ Takto dopodrobna to tam vyjmenovává. Izraelský král pochopil a odpověděl: „Jak poroučíš, králi, můj pane, JSEM TVŮJ SE VŠÍM, CO MÁM.“² Je to dlouhý seznam věcí, mnoho je nevyřčeno. Když si ho člověk projde a přemýšlí nad tím reálně, ne pouze teoreticky, zjišťuje, co ten člověk vlastně udělal tím, co prohlásil. Zjišťuje pomalu, co to je sebevydání. Co to znamená někomu vydat sebe a všechno, co mám, všechno, čím vládnu, všechno, co jsem. V našem případě Bohu.

Někdy je moc důležité si uvědomit, co vlastně chceme. Ať neděláme, co nechceme. A co to je sebevydání. Co vlastně Bůh po nás žádá. Který čas Mu vydáváme. Kterou zábavu obětuji nebo kterou částku peněz nebo kterou sílu. Jestli Mu opravdu vydávám děti, vydávám manželku. To není automatické. Možná zjistím, že Bůh má s jedním mým konkrétním dítětem úplně jiné plány, než mám já. Já to dítě miluji a nechci, aby Bůh takovým způsobem zacházel s jeho životem. Nejistím to hned, zjistím to až za patnáct let, až Bůh řekne: „Víš, vybral jsem si Jozífka pro službu v Barmě. Nikdy už se nevrátí zpět, tak se rozlučte. Ať si sbalí kufry. A až za tebou přijde, že měl sen, tak to bude ode mě. Buď na to připravený. Chci tě na to připravit, protože vím, že ho máš rád. Já ho mám taky rád.“ My jsme ho vydali Pánu, hned co se narodil. Tím jsme ale mysleli, že chceme, aby Bůh zabezpečil všechny NAŠE plány s ním. Aby se

² 1. Královská 20:1-4

podářily, aby je nic nezhatilo. Říkám to upřímně, tak jak to v podstatě je. Ovšem Hospodin to pochopil tak, že chceme, aby se zabezpečily všechny JEHO plány s ním. Aby se nic nezhatilo, aby se stala Boží vůle s tím dítětem. Někdy možná i navzdory nám a našim představám.

A tak nám Bůh bude ukazovat, protože to nestačí říct, že Jeho vůle je něco dočista jiného, než co si někdy představujeme. Není to špatné, je to dobré. Protože Boží vůle je dobrá, libá a dokonalá. Přesně taková, jak to říká Boží slovo.³ Je lepší než ta naše. Navzdory našim představám. My mnohdy potřebujeme Boží zjevení a víru a naději, abychom uviděli, že Jeho vůle je skutečně lepší než to, co bychom si zvolili my. Jeden bratr kdysi říkal, je to taková pseudodefinice, že Boží vůle je to, co bychom si sami vybrali, kdybychom znali všechna fakta. Kdybychom znali Boží pohled a všechny okolnosti, všechno, co ví Bůh a jenom Bůh, tak bychom zvolili variantu, kterou chce zvolit Bůh. A protože jsme lidé a neznáme vše, tak volíme mnohdy vše jiné. Věci se nám nějak jeví. Ale my se musíme opřít o Boží lásku, o to, jak Boha zatím známe, a o to, jak Boha ještě poznáme. Musíme se naučit věřit, že Bůh je dobrý, že nás miluje a že chce pro nás jenom to nejlepší. Také se musíme modlit, abychom chtěli jenom to nejlepší pro nás. Protože máme tendenci chtít všechno jiné. A spokojit se s kdečím.

Moc bych si přál, abychom měli to zjevení, že v nás bojuje starý člověk a chce, abychom sloužili Hospodinu, tak jak chceme my. Abychom si zvolili to, co my chceme a kdy my to chceme. Když se zamyslíte nad tím, jak sloužíte Hospodinu, a mnozí skutečně něčím sloužíte Hospodinu, tak zjistíte, že děláte věci, které vás baví. Je minimum věcí, které vás nebaví, kterými sloužíte Hospodinu. A že to nemusí být zrovna to, čemu se říká služba Hospodinu. Anebo to je jenom výsek, do kterého vás Bůh nemusel tlačit, protože vám to sedlo, jak se říká. A že sloužit Hospodinu neznamená dělat jedna, dva, tři až osmnáct a mít odslouženo, ale sloužit Hospodinu znamená mít s Ním vztah a chodit s Ním na každý den. A v každém dni s Ním chodit na každou hodinu. Bůh nám nechce dát ráno seznam věcí a večer ho vyhodnotit. Ale Bůh řekne: „Pojď za mnou.“ Nebo: „Následuj mne.“ Nebo takové ty fráze, znáte Ho.

³ Římanům 12:2 – „A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.“

Mně se moc líbí některé situace z evangelií, jak byly zachyceny v křesťanských filmech, třeba ve filmu „Ježíš“. Mnoho lidí to asi neza-
ujme, ale já mám rád scény, kdy jde například Ježíš s učedníky kolem
celníka Matouše. Jenom tak se na něj podívá a říká: „Pojď za mnou.“
Matouš na něj zůstane koukat, Ježíš pokračuje v cestě. Pak se kousek dál
zastaví, ohlédne se, a Matouš vstává a jde. Pouští lopatu a jde. Je to až
jakoby mystické, ale je to o tom, že se ho něco dotklo, Bůh s ním něco
udělal, a on jde. Neřeší, co bude dělat za pět minut, za dvě hodiny, on jde
za Ježíšem. A co Ježíš řekne, to se stane. Tím je vyřešené všechno. Celý
jeho budoucí život od tohoto bodu je vyřešený. Ve chvíli, kdy se někomu
vydáte, jste to vyřešili. Rozumíte mi? Protože to, s čím zápasíme každý
den, každou minutu svého života, je, co budu dělat teď, co budu dělat
potom, co je lepší, co je horší, kde na to vezmu, jak to vyřeším. Je to tak?
Ale když se někomu vydám, tak to vyřeší za mě ten, komu jsem se vydal.
Amen.